

dan, var det saa meget desto bedre, men derfor havde vi intet Ansvar. Der kom ingen Universtitetslov, fordi man aldrig kunde blive enig om, hvilken Vej man skulde gaa, hvad Statskassen skulde overtage af Universtitets Underbalance, og hvad den ikke skulde overtage. Derpaa strandede det til Syvende og sidst. Dertil kom, at hele dette Spørgsmaal i Grunden var nær ved at blive et lille Etikettespørgsmaal og efterhaanden tabte sin Interessé derved, at Kapitalen svandt, og det altsaa gik ud af Verden. Men da det ærede Medlem nu nævner det, og gjør det paa en saadan Maade, at han halvt om halvt giver Landstinget en Slags Ret i dets Klage over, at Overenskomsten ikke er holdt, saa maa jeg bestemt nedlægge Indsigelse derimod. Det Samme maa det ærede Medlem finde sig i, naar jeg igjen gjør opmærksom paa, at det ligeledes er en utrolig urigtig Paaastand, naar han siger, at Folkethinget ogsaa selv har stillet en saadan Lov som Betingelse for den daværende Ordning. Nei! fra Folkethingets Side var det ikke blot ingen Betingelse, men Folkethinget gik ikke længere end til at udtale sig for Duffeligheden af en saadan Lov som en Indrømmelse til Landstinget. Alt dette om at forlange en saadan Lov, alt dette om Loven som en Betingelse staar udelukkende paa Landstingets Konto og har ikke det Mindste at gjøre med Folkethingets Standpunkt. Folkethinget havde med største Glæde set denne Bestemmelse uden at nævne et eneste Ord om en saadan Lov, og det viste sig da ogsaa ganske tydelig deri, at det var paa Folkethinget, Loven strandede, og ikke paa Landstinget. Naar det ærede Medlem endelig siger, at jeg paa en indiskret Maade har omtalt, hvad der er foregaaet i Udvalget i Fjor, da maa jeg nedlægge en bestemt Indsigelse derimod. Jeg har ikke blot ikke været indiskret, jeg tror endog, at den ærede Minister nævnede det Samme i Gaar i sit Foredrag, at det var fset, og det var aldeles ingen Hemmelighed, det laa for i Udvalget, det var in confesso i Udvalget, at den nævrende Text blev staaende, men fra Udvalgets Side blev der ikke gjort nogen Indvending imod, at Ministeren i Fjor fik Ret til paa forberentet Tillægsbevilling at bøde paa den manglende Kapitalformue. Jeg mener, at dette er Ting, som slet ikke høre til Udvalgets hemmelige Forhandlinger, paa ingen Maade; Thinget er fuldt berettiget til at vide Bested om det. Derimod paaistaar jeg endnu — og det meget bestemt —, at det ærede Medlem har ikke sine Sager i Orden, blot fordi han paaistaar, at han vilde have stillet Forslag i Udvalget, dersom han

havde gjort det og det, og overfor den udtrykkelige Tilkendegivelse om Forhandlingerne i Udvalget havde det ærede Medlem den Blikt offentlig at gjøre Indsigelse gjældende, det har han ikke gjort. Jeg bryder mig ikke om at betegne denne Fremførd, for den betegner sig selv. Hvad det ærede Medlem siger, at han anser det for saa uendelig urimeligt, at der skulde være Fare for, at Finantsministeren skulde føre Proces med den provisoriske Kultusminister for at tvinge ham til at udlevere Tienden, det er beregnet paa de Medlemmer, der kjende saa lidt til Politif i det Hele taget, at de kunne lade sig fange af saadanne Bemærkninger; thi det er klart, at der behøves ingen Proces, det gaar til paa samme Maade som nu. Nu, efter at Kapitalformuen er forbrugt, gaar Kapitalen, det vil sige Obligationerne, over fra den ene Kasse til den anden, og det vil med de fornødne juridiske Formaliteter ogsaa kunne ske med Hensyn til Tienden. Det gaar fra den ene Kasse over til den anden i god Forstaelse med Ministeren. Det ærede Medlem mener, at det vil ikke være nogen Ulykke, men jeg mener, at det vil være en Ulykke. Det vil sætte Folkethinget ud af Spillet med Hensyn til den endelige Ordning af Administrationen af Universtitets faste Eiendomme, som Folkethinget vil komme til at bestjæftige sig med. Det ærede Medlem har med Hensyn til et andet Spørgsmaal kun skarpt gjentaget, at hans Opfattelse er og har altid været den, at det at stemme for andet Bidrag er at dække det Iste Bidrags Afholdelse i Formel Henseende; altsaa har det ærede Medlem i 1887 stemt for Dækning af en provisorisk Bevilling (Berg: Ja!) Na! og nu paaistaar det ærede Medlem, at han kunde gjøre det ganske rolig i 1887 og tie stille til den Ting da, og saa være berettiget til nu at reise en Sag af langt ringere Betydning. Ja, det hører jeg til min Forbauselse. Men jeg vil dog gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, naar han paaistaar, at det var Noget, han da gjorde af Hensyn til Folkethinget, saa tager det ærede Medlem atter fejl. Der er det Beklagelige ved det ærede Medlems Udtalelser, at de stemme saa overordentlig lidt med de faktiskste Forhold. Det ærede Medlems Huskommelse er ligesaa svag som hans Hørelse. Han paaistaar først, at han gjorde det i 1887, men samtidig stemte han imod Finantsloven og stillede mange Forslag op for at sætte den paa Prøve. Jeg maa da oplyse det ærede Medlem om, at det er en Urigtighed, det er ikke Tilfældet. Han siger, at han gjorde det af Hensyn til de øvrige Medlemmer, men dem har det ærede Medlem slet ikke taget Hensyn til; det viser